

на гешефта въ управлението сж докарали държавата до съсипване, морално и материялно. Това не може да се оспорва.

Отъ когато захвана да се приказва за възможността да дойде на власт демократическата партия, върху тази партия отъ вси страни се изсипаха купъ обвинения, и отъ дѣсно и отъ лѣво. Това е доста характерно за разбиране психологията не само на каленитѣ въ интриги ветерани, но и на божемъ по-идеални и по-млади хора отъ лѣвицата. Демократическата партия, викагъ еднитѣ и другитѣ, съ всѣ какви сръдства се домогва до властъ, тя се „подмилква“ къмъ двореца, дворецътъ ѝ билъ „смигналъ“ и за това тя държи едно или друго поведение и т. п. клюкарства — което показва, че идейната борба е още далечъ отъ нѣкои политически партии и че споразумяването между партиитѣ за жалостъ, още за дълго ще остане *pia desideria*. Отговорътъ на тия обвинения обаче е много простъ, ясенъ и кратъкъ: ако демократическата партия се подлагаше на желанията и на заповѣдитѣ на когото и да било, тя щѣше да се ползува съ благоволенieto и съ облагатѣ на властъта, както се ползуваха п ползуватъ нейнитѣ противници. Повтаряме пакъ знаменателниятъ фактъ, че отъ 20 години насамъ демократическата партия е взела участие въ управлението само въ продължение на 9 мѣсеца. Очевидно е, че демократическата партия не е притежавала качествата на ония партии, които сж се ползували съ благоволенieto и които сж докарали държавата до положението да се оплаква отъ всички, безъ да се изключатъ и самитѣ виновници.